

těchže podmínek (čl. 20, odst. 1) — podle pojistné hodnoty zmenšené o částku, kterou při každé škodě nese pojistník ze svého. Slova »při každé škodě« v čl. 20, odst. 1, podmínek neznamenaají ještě »z k a ž d é š k o d y«.

Názor žalované, podle něhož bylo částku 12.458 Kč 05 h odečísti od hrubé náhrady (38.131 Kč 50 h), nelze uznati za správný. Nesprávnost tohoto názoru vyplývá i jinak z pojistných podmínek (úsudkem z opaku), v nichž jest na jiném místě uvedena přímo p o j i s t n á n á h r a d a, má-li z ní podle podmínek býti ještě něco odečteno (§ 23, odst. 2, všeobecných pojistných podmínek). Že by podle čl. 20, odst. 1, podmínek šla malá škoda v ž d y na vrub pojistníkův, to není v souladu ani s předpisem čl. 20, odst. 2, druhá věta těchže podmínek, který výslovně uvádí případ, kdy se malé škody (ovšem do 8% výtěžku) nahradí.

Z všeobecných podmínek pro pojištění krupobitní není tedy zřejmé, že by bylo 6% (5%) spoluúčast pojistníkovu, vypočtenou podle čl. 20, odst. 1, podmínek z pojistné sumy anebo z pojistné hodnoty, odečísti od hrubé pojistné n á h r a d y.

Jestliže však mělo býti ve všeobecných podmínkách ustanoveno něco jiného, jak se dovolatelka snaží doličiti v dovolacích vývodech, poukazujíc hlavně na odborné písemnictví, nedostalo se tomu přesného vyjádření v uvedených pojistných podmínkách, jež jsou pro posouzení věci rozhodující.

V tomto smyslu by pak ovšem šlo o nejasnost výrazu, kterou by bylo podle § 915 obč. zák. vyložiti na újmu žalované pojišťovny, takže ani s toho hlediska nelze přiznati dovolatelce úspěch.

Z toho plyne dále, že na rozh. č. 16545 Sb. n. s. dovolatelka poukazuje v souzeném případě nevhodně.

Pokud naopak žalobce 5% spoluúčast pojistníkovu (§ 20, odst. 1, všeobecných pojistných podmínek) nejenom o d e č e t l, nýbrž i v y p o č e t l z h r u b é v ý š e n á h r a d y š k o d y, šlo v podstatě toliko o jiný způsob počítání, při němž žalobce dospěl pak k stejnému výsledku, jako při správném postupu, jaký se podává z předchozích úvah.

V rozhodnutí nejvyššího soudu č. 15286 Sb. n. s. nebyla řešena otázka, o kterou šlo v souzené věci.

Čís. 17144.

Vykonatelnost exekučního titulu (povoleného zatímního opatření podle § 382 č. 8 ex. ř.) není dotčena ani podaným opravným prostředkem (odporem), ani vyřízením onoho prostředku, dokud vyřízení to nebylo konečné a pravoplatné.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1938, R II 412/38.)

Ve sporu, v němž se manželka (nyní vymáhající věřitelka) na žalovaném manželu (nyní povinném) domáhala placení výživného, povolil procesní soud (okresní soud v S.) vymáhající věřitelce usnesením z 13. listopadu 1937, C II 334/37-4, zatímní opatření, podle něhož má povinný platiti vymáhající věřitelce na zatímním výživném 200 Kč měsíčně. Proti tomuto usnesení podal povinný odpor, jemuž soud vyhověl a zrušil usnesením ze dne 9. května 1938 povolené zatímní opatření. Toto zrušující usnesení prvního soudu potvrdil rekursní soud v M. teprve usnesením ze dne 1. července 1938, R III 541/38-24. Dne 17. června 1938 povolil soud první stolice exekuci vedenou vymáhající věřitelkou k vymožení dlužného výživného 200 Kč měsíčně podle uvedeného zatímního opatření zabavením a přikázáním k vybrání nároku příslušejícího povinnému proti firmě A. na vydání šicího stroje. R e k u r s n í s o u d z a m í t l n á v r h . D ů v o d y: Jak jest zřejmé ze spisu C II 354/37, bylo zatímní opatření zrušeno k odporu povinného usnesením ze dne 9. května 1938, č. j. C II 354/37-18. Tímto usnesením byla zrušena povinnost k placení výživného 200 Kč měsíčně, uložená povinnému usnesením určujícím zatímně výživné. Z toho plyne, že prozatímní opatření povolené usnesením ze dne 13. listopadu 1937 již není exekučním titulem a první soud nemohl podle tohoto zrušeného usnesení povolit exekuci. Bylo proto rekursu povinného vyhověno.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Usnesení, určující dočasné výživné podle § 382 č. 8 ex. ř., jest vykonatelné bez zřetele na opravné prostředky. Zůstalo proto usnesení okresního soudu ze dne 13. listopadu 1937, č. j. C II 334/37-4, vykonatelným, nehledíc na to, že bylo důsledkem odporu žalovaného zrušeno usnesením téhož soudu ze dne 9. května 1938, když usnesení to nenabylo právní moci a když bylo o odporu pravoplatně rozhodnuto teprve usnesením krajského soudu v M. ze dne 1. července 1938, č. j. R III 541/38-24.

Pro rozhodnutí o rekursu povinného byl rozhodující stav ze dne 17. června 1938, kdy byla exekuce povolena (§ 65 ex. ř.). V té době byl však exekuční titul vykonatelný, neboť vykonatelnost jeho nebyla dotčena ani podaným opravným prostředkem (odporem) ani vyřízením opravného prostředku, pokud vyřízení to nebylo konečné a pravoplatné.

Čís. 17145.

Jestliže bylo v tržové smlouvě, jež podléhá schválení státního pozemkového úřadu (nyní ministerstva zemědělství), ujednáno, že zbytek kupní ceny bude zadržen jako jistota (kauce) za dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti a převodní poplatek, nepozbývá zadržená částka po-